

BREGJE

WEDUWE, WEES & WERELDVROUW

BREGJE

WEDUWE, WEES & WERELDVROUW

Bregje Zijlstra

Schrijver: Bregje Zijlstra
Coverfoto: Judith Veltman
ISBN: 9789464355031
Herziene eerste druk november 2021
© Bregje Zijlstra
www.boek-bregje.nl

Een bij deze uitgave horend fotoalbum is te vinden op
Instagram: @boekbregje.

Dit boek is grotendeels geschreven in 2020, het jaar waarin ik op mijn achtendertigste binnen twee maanden weduwe en wees werd.

Ik heb geput uit herinneringen en ervaringen, heel egoïstisch om mijn gedachten te ordenen. Voel je niet aangesproken, al berust alles op waarheid. In sommige gevallen heb ik details weggelaten om mensen niet onnodig voor het hoofd te stoten, zonder afbreuk te doen aan de waarheid. Alles is geschreven vanuit mijn beleving.

Alleen maar liefde, *para siempre*.

1.

Een paashaas. Ik had het nooit gedaan, dus ik dacht dat ik het wel kon. Ik hield wel van een uitdaging. Wybe had groot gelijk toen hij zei: mijn gekke zusje is daar geknipt voor. Ik was vijftien, een zelfbewust ogende tiener die alles net even anders dacht te kunnen aanpakken. Prima manier om bij een werkgever binnen te komen, en het was hoe mijn carrière ooit begon. Als vijftienjarige paashaas.

Bij het eethuis met toekan een paar dorpen verderop hadden ze elk jaar gezellig entertainment voor de kinders tijdens het paasbuffet. Nu zijn koters nooit mijn favoriet geweest, maar in mijn knalgele pak met wipstaartje hield ik het toch twee dagen vol, en daarmee had ik me genoeg bewezen om vervolgens te mogen doorstromen naar een baan als serveerster. Het leek bijna een ontgroening, zo achteraf gezien.

Wybe maakte me wegwijs in het restaurant. Hij zorgde ervoor dat ik de tafelnummers uit mijn hoofd kende, minimaal vier bestellingen kon onthouden en links het eten serveerde en rechts de borden weer afruimde. Het was net echt, en het gaf me zelfvertrouwen, ik had er plezier in. Er was een mooie structuur van luiklopers, bediening, cheffies en eigenaren. Mensen kenden me gelijk als 'het zusje van'. Prima, beter dan de paashaas.

Het zelfvertrouwen groeide, mijn rokjes werden korter, de fooien werden groter, en ik deed mijn werk naar beste kunnen. De aandacht van gasten en de waardering van collega's waren waardevol voor me. Met name de aandacht van Marc. Op dat moment kon ik nog niet beseffen wat voor rol hij zou gaan spelen in mijn leven. Dat het bijna voorbestemd leek om hem tussen de bakjes appelmoes met kers tegen te komen.

Marc was één van de cheffies, achtentwintig jaar destijds. Werkte hard, vlotte, oppervlakkige babbels, nog

vlottere loop. Lang en slank, jongensachtig en gereserveerd. Moeilijk te pijlen ook. Zijn hoogblonde en niet onaantrekkelijke vriendin Shirley werkte achter de receptie van het bijbehorende motel en was zwanger van hem. Daarnaast hoorde ik geruchten dat hij nog een andere vriendin had en dat er een collega verliefd op hem was. Casanova. Snap het wel hoor, snap het nog steeds.

Naar mij schreef hij briefjes, die hij in het voorbijgaan in mijn hand drukte. Misschien deed hij dat bij anderen ook, maar toch heb ik ze drieëntwintig jaar lang bewaard. Krabbeltjes over verwarring, gevoelens, gelijkenissen, geluk, het leven. Een hele lange brief waarin hij vertelde dat hij een zootje van zijn leven had gemaakt en het allemaal niet meer wist. Wat begreep ik van het leven op die leeftijd? Maar hij deelde het met mij, en ik voelde verbondenheid. Ik voelde me bijzonder, gezien en gewaardeerd. Mijn leven was voor mijn gevoel net zo'n chaos.

Verwarring alom. Nog niet eerder had ik een manspersoon zo persoonlijk meegemaakt. Of het toen al verliefdheid was weet ik niet, maar ik voelde vertrouwen, begrip en een enorme aantrekkingskracht. Nog niet eens in seksuele zin, dat kwam pas later.

De briefjes werden opgevolgd door stiekeme aanrakingen en ontmoetingen. Best lastig in een restaurant met overal mensen. Hij was creatief, en ik was gewillig. Tegelijk was hij veel te oud en had hij een of meerdere vriendinnen. De lift tussen de twee verdiepingen van het restaurant deed er net lang genoeg over voor een eerste kus. Het was iets waarvan ik had gedroomd maar waartoe ik zelf niet de eerste aanzet had durven zetten. Hij durfde dat wel. Hij pakte me teder vast en kustte me. Het was niet mijn bedoeling, maar het was fantastisch. Ik heb me altijd afgevraagd of Wybe er die dag iets van gemerkt heeft; het moet me aan te zien zijn geweest.

Het vertrouwen tussen ons groeide, zeker na een nachtelijk gesprek in het stoelenhok. Het was verre van romantisch, zo onder het tl-licht, met tafelpoten *all over the place*. Hij zat op een tafel, en ik tussen zijn benen in. Ineengedoken, in tranen, met zijn sterke, in keurig overhemd gestoken armen om me heen. Hij was de eerste aan wie ik over H. vertelde. Ook mijn ongelukkige verstandhouding met mijn vader bespraken we. Marc was lief en begripvol, zijn warmte omarmde mijn kwetsbaarheid. Ik herinner me geen kusjes op dat moment, maar ik voelde zijn liefde en waardering.

Natuurlijk was ik te jong of hij te oud, maar het voelde voorbestemd. Het was nooit de bedoeling, laat dat duidelijk zijn. Er was tenslotte al genoeg chaos in mijn leven, om over zijn leven maar niet te spreken. Dat was niet veranderd in de maanden nadat de paashaas langs was geweest.

Het was winter, koud en glad. Wybe had inmiddels zijn rijbewijs en een oude Volkswagen Polo, maar het was niet verantwoord om 's nachts met ijzel naar huis te rijden. Of op zijn minst veel aantrekkelijker om in het motel te blijven slapen. Alle collega's kregen een eigen kamer. Cheffie Marc regelde het wel. En hoe. Marc had ervoor gezorgd dat hij en ik aangrenzende kamers hadden, met tussendeur. Het leek onvermijdelijk, en we wilden het allebei, hoe jong of oud we ook waren. 'We' dus, want vanaf toen was er een we-gevoel tussen Marc en mij. Hij had kaarsjes, drinken en snacks geregeld. Eerder op de avond, tijdens de laatste afrondende werkzaamheden, had hij me een beertje met daaraan een briefje over de tussendeur gegeven, een verdekte manier om me uit te nodigen gebruik te maken van die deur. Ik was net zestien inmiddels, en natuurlijk viel ik ervoor. Hij deed met zijn shirt halfopen de tussendeur open, waarachter ik in mijn ondergoedje stond te wachten. Hoewel we het bed ten volle benut hebben, heb ik die nacht nauwelijks geslapen. Wat

begonnen was met de kus in de lift maakten we in alle opzichten compleet. Ik was geen kind meer.

Grote gevoelens waarvan ik eerder geen weet had gehad. Onmogelijk, maar het voelde als liefde. Later vertelde hij dat de eigenaar van het motel hem had gevraagd wie er in die kamer had geslapen. Alle collega's wisten het, maar niemand zei wat.

Destijds heb ik het nooit zo beseft, maar echte liefde overwint altijd. Zijn moeder vertelde mij twintig jaar later dat hij destijds al over dat leuke meisje had verteld. Elk jaar met Pasen vertelden we elkaar hoelang we elkaar al kenden. De eigenaar van het eethuis schreef na Marcs dood dat hij ondanks de chaos in zijn leven destijds toch de juiste keuze gemaakt had.

Ik was zestien, en hij was achtentwintig, zoals in 'Het werd zomer' van Rob de Nijs. Mijn grote liefde, zijn paaskonijntje.

2.

Eigenlijk heb ik niet eens zoveel specifieke herinneringen aan mijn kindertijd in Oegstgeest, de tijd dat mijn kleine broertje Jelle er nog niet was. Jelle en ik schelen tien jaar, en hij kwam als een verrassing toen mijn moeder al drieënveertig was. Sinds zijn zeventiende woont hij in de Verenigde Staten, en vorig jaar is hij in Californië getrouwd met zijn Jennifer.

Vanaf de buitenkant gezien waren we een redelijk normaal gezin, behalve dat mijn oudste broer Eelco een verstandelijke beperking had en op het speciaal onderwijs zat, dat mijn moezie altijd in een oude Volkswagen reed, en dat Wybe en ik een dorp verderop naar school gingen, omdat de dichtstbijzijnde school in Oegstgeest katholiek was. Jelle is tien jaar later overigens wel naar die school gegaan.

We waren al met al best anders op de basisschool in Rijnsburg, zeker omdat we van buiten het dorp kwamen. Destijds maakten alle moeders zelf de kleren van hun kinderen, dus op dat gebied waren de verschillen nog te overzien. Maar oude Volkswagens waren nogal opvallend in een dorp waar iedereen met de meest blinkende nieuwe auto's reed. Ik was de langste en dunste van de klas, en ook één van de slimsten. Altijd wilde ik de beste zijn, een typische streber. Typisch zo iemand die altijd gepest wordt, en dat gebeurde dan ook. Daar heb ik zelfs een keer een gekneusde elleboog aan overgehouden toen ik tijdens het knikkeren van een muurtje geduwd werd. Geen grap. Volgens mij was Jelle net geboren, dus ik was tien lentes oud.

Er waren wel wat meisjes met wie ik het goed kon vinden. Met Jessica kon ik uren fröbelen, Marieke en Marijke hadden net als ik een buitengewone interesse in paarden en eigenlijk alle dieren, en er was vriendje Bart, die een dag eerder dan ikzelf jarig was, wat we bijzonder interessant vonden. Met Marieke en haar zusje Paula ging ik vaak op zaterdag ponyrijden, heerlijk de hele dag buiten tussen de

dieren. Vrijdagavond was er altijd discozwemmen bij een zwembad in de buurt, waar ik graag met vriendinnen naartoe ging. We waren elf, twaalf hooguit. Ik had een nieuw badpak, fluorgroen en iets te hoog opgesneden. Helemaal volgens de laatste mode. We zaten in het bubbelbad en roddelden over de jongens uit de klas. Uit het niets zaten er ineens vier jongens in dat bubbelbad, dat gelijk niet meer zo groot leek. De jongens waren niet van onze school, ze moeten minstens twintig zijn geweest. De leider van het groepje had een lange mat en een wijde felle zwembroek. Hij kwam steeds dichterbij naast me zitten, en onder water probeerde hij te voelen wat er onder dat fluorgroene pakje zat. Ik werd intiem betast, klinkt lekker plastisch. De badmeester zag het en stuurde de jongens weg. Geen heldere herinnering, maar ik voelde aan het bubbelende water dat het niet klopte.

Ik denk dat ik altijd al eigenwijs en eigenzinnig ben geweest. Geen makkelijk kind. Vaak wist ik het beter, maar net zo vaak zat ik mezelf in de weg en snapte ik niet waarom de dingen gingen zoals ze gingen. Met name vaders ('papa' heb ik nooit kunnen zeggen, zo voelde het nooit) kon daar slecht mee omgaan. Achteraf gezien denk ik dat het onmacht was van hem; hij kon zijn eigen emoties niet in goede banen leiden en kreeg daarbij te maken met een huilend en eigenwijs kind.

De negatieve ervaringen of herinneringen blijven altijd meer hangen, en zo is het bij mij helaas ook. Het begon met het latje dat mijn vader onder de deurklink van mijn kamer zette zodat de klink niet naar beneden kon, waardoor ik opgesloten werd om 'lekker uit te huilen'. Ik begreep zelf al niet waarom ik huilde, dus ik hield daar zeker niet plotsklaps mee op zodra ik merkte dat ik mijn kamer niet uit kon. Ik voelde me alleen, onbegrepen en niet gehoord. Mijn emotionele behoeftes werden niet gezien. Het latje is vaker teruggekomen, eerst op zichzelf, later ging er vaak het nodige aan vooraf.

Ik was zoals gezegd een eigenzinnig en niet al te makkelijk kind. Het kan echter toch nooit de bedoeling zijn geweest dat ik als klein meisje in de foetushouding op de grond van mijn kamer lag, met mijn hoofd bijna in de potjes glitter-vingerverf, terwijl vaders over me heen gebukt stond te slaan en te schreeuwen en moezie vanuit de deuropening toekeek. Op dat moment was ik niet eens bang voor pijn, maar wel dat er een potje verf om zou vallen waardoor vaders nog bozer zou kunnen worden. De verf viel niet, en het hele gebeuren werd afgesloten met het ritueel van het latje onder de deurkruk.

De keer dat we ergens op vakantie waren met de bordeauxrode Chrysler Voyager was de oplossing met het latje niet voorhanden. Ik weet niet meer waar het gebeurde, of wanneer precies, maar er was weer eens mot, en ik was nog steeds klein en eigenwijs. Ook toen had ik geen angst voor pijn, maar wel voor wat omstanders ervan zouden vinden als ze zagen dat ik op het treeplankje van de auto zat en de schoenen me om de oren gesmeten werden. Het viel vast weer te plaatsen onder de noemer 'onmacht van mijn vader', aangezien ik me geen bijdrage van moezie kan herinneren, zelfs geen poging om mijn vader te stoppen. Ze deelde waarschijnlijk mijn angst voor de meningen van mensen in de omgeving.

Er is een keer geweest dat de schoolarts dingen heeft gevraagd bij moezie, want Wybe en ik hadden rare plekken op onze handen die ze niet kon plaatsen. Waar dat van gekomen kon zijn. We hadden een touwtrekwedstrijd gedaan met vliegertouw. Niet heel handig om dat te doen, maar een helder verhaal. Mijn innerlijke pijn en de afdrukken van mijn vaders hand in mijn benen, of waar dan ook, werden nooit gezien.

Tenminste, niet door de schoolarts. Er kwam een moment rond mijn veertiende dat iemand ze wel zag maar daar ook direct misbruik van maakte. Zelfs tien jaar na dato

zei hij nog zalvend dat hij de blauwe plekken bij me had gezien. Later meer hierover, voor nu te pijnlijk, zelfs na bijna vijftig jaar. H. De aanleiding om mijn herinneringen en gedachten te ordenen.

De foto's uit mijn jeugd vertellen een gelukkig verhaal. Veel dieren, vooral konijnen en paarden, veel buiten spelen, knutselen, verkleedpartijen, skivakanties met familie en vrienden, zomervakanties in de bergen.

Gelukkig hebben we de foto's nog.

3.

Modellen. Fashionmodellen welteverstaan. Tot die tijd was ik alleen bekend met modelauto's; inmiddels reed ik in een reallife-versie, een Volkswagen uiteraard. Babyblauw met rood interieur, precies zoals ik het had uitgezocht. Vaders had dat koekblikje voor me opgeknapt, wellicht in een poging om zijn eerdere handelen uit onmacht in een ander licht te plaatsen. Natuurlijk had hij het beste met me voor en gunde hij me het plezier dat hijzelf ook aan auto's beleefde. Vanaf mijn negentiende tufte ik er het hele land mee door.

Dat viel op. Nu viel ik sowieso al op, want ik had mijn haar met henna-koperrood geverfd. In die tijd had ik ontdekt dat ik mijn zelfvertrouwen kon laten groeien door mezelf voluit in de schijnwerpers te plaatsen. Het rode haar hielp enorm in mijn kortstondige tv-carrière. In het dorp werd ik herkend door mijn rollen in reclames van grote merken en figurantenrollen in diverse dramaseries. Het was toen dat ik mijn eerste ervaring opdeed met bekende Nederlanders en voor het eerst de rol van advocaat op me nam. Dat ik dat in een later levensstadium aan de andere kant van de wereld nog eens 'voor het echie' zou doen had ik toen nog niet kunnen vermoeden.

In Oegstgeest wonen wel meer opvallende mensen, maar één persoon in het bijzonder sprong eruit: John, de flamboyante, altijd goed geklede autojournalist, van wie men vermoedde dat hij op mannen viel. Hij droeg suède of lakleren instappers, een smetteloos wit overhemd van een specifiek merk en elke dag van de week een andere pastelkleurige bandplooiBroek. En altijd een Ray-Ban Aviator met gouden montuur. Toen ik hem wat beter leerde kennen, vertelde hij dat hij elke drie weken naar de kapper ging en altijd dezelfde mousse en haarspray gebruikte. Dagelijks cruisete hij door Oegstgeest met zijn onberispelijke zwarte Alfa Romeo Spider.

John startte een oldtimerclub voor plaatsgenoten met een leuke klassieke auto, waarvan ik ook deel ging uitmaken. We raakten aan de praat, en regelmatig vroeg hij me mee op testritten met nieuwe auto's die hij voor zijn werk meekreeg.

Er ging een wereld voor me open, en ik genoot van de mooie auto's, lekkere lunches en businessmeetings. Mensen dachten dat ik zijn liefje was, maar dat deerde me niet. Het gaf me een vertrouwd gevoel om met hem geassocieerd te worden; ik voelde me gewaardeerd en gezien. Tomatensoep met witte wijn op de golfclub van Noordwijk was favoriet. Aangezien auto's volgens hem beter verkochten met een mooie vrouw ernaast, stond ik regelmatig model op foto's in bladen. Het deed mijn zelfvertrouwen groeien. We zorgden voor het spreekwoordelijke kaartenbakje, met daarin meisjes die we konden vragen voor fotoshoots met auto's. Buurmeisjes en dergelijke. Lekker kneuterig, maar het werkte.

Wel kregen we door dat zijn smaak meer uitging naar 'rond en blond' en mijn voorkeur naar 'lang en slank'. Althans, voor bij de auto's. John raakte niet uitgepraat over de Italiaanse tv-zender Rai Uno, waarop slechts topmodellen te zien waren, zelfs als het om de nieuwslezeressen ging. De stijl en klasse van deze vrouwen sprak hem bijzonder aan. Ze vertegenwoordigden het droombeeld dat bestond over fotomodellen.

Ondertussen was ik bezig met de afronding van de meest oninspirerende hbo-studie die je je kunt bedenken, en John schoolde me bij in basiskennis op het gebied van marketing, vaak onder het genot van een koffie of een wijntje. De ideeën voor een serieus bedrijf, als opvolger van het kaartenbakje, werden steeds concreter. Als afstudeerscriptie schreef ik een businessplan voor wat we toen nog ScapaModels noemden. Het klonk enigszins Italiaans en riep associaties op met de stijl en klasse die we als

modellenbureau wilden uitstralen, zo hadden John en ik bedacht.

Fake it till you make it. Niks mis mee. Waar begin je als je torenhoge ambities hebt? Hard werken. Uitproberen, beetje bluffen. Met zo weinig mogelijk budget en met medewerking van de lokale middenstand fotoshoots doen met meisjes die allemaal topmodel willen worden. Persberichten naar lokale kranten sturen. Een interview in de maandelijkse uitgave van de hogeschool. John schoof mij naar voren maar was op de achtergrond mijn steun en toeverlaat, een mentor met vertrouwen in mijn kunnen als startend ondernemer van drieëntwintig.

Door zelfstudie had ik er inmiddels wel een beeld van gekregen wat voor meiden er in de bladen stonden en welke bureaus het goed deden. Hoe het werkte met commissies, wat goede klanten waren, waar wel of niet wat te verdienen viel. Een goede website was toen nog niet zo vanzelfsprekend als tegenwoordig. Van tevoren hadden we al uitgebreid nagedacht over de stijl en klasse die we wilden uitstralen en de manier waarop we die konden laten terugkomen op de website. Ik liet visitekaartjes en de eerste *setcards* drukken, nog altijd in Oegstgeest. Het begon ergens op te lijken.

Met die *setcards* en een heleboel lef en bluf ging ik actief op zoek naar klanten. Ontwerpers, merken, bladen. Door heel veel bellen en het bijhouden van mijn toen al befaamde Excel-schema's kwamen er langzaam wat opdrachten binnen. Dat waren lang niet altijd spannende dingen, zo was Digros vaste klant. Prima. En een groot bloemenbedrijf. Ook prima. De Fashion Week in Amsterdam was in opkomst, en door het uitpluizen van lijstjes en schema's wist ik alle ontwerpers te benaderen met de vraag of ze misschien 'mijn meisjes' wilden boeken voor hun shows. Dat leverde financieel vrijwel niks op, maar we hielden er wel een mooie ervaring voor het model, goede catwalkfoto's en

backstagekaarten voor mijzelf aan over. En met een beetje geluk toegang tot de afterparty.

Heerlijke tijden waren dat. Dorpsgenoot Lisa kende ik van de fotoshoots. Haar moeder zat in de lokale politiek, en via John was ik daar ook zijdelings bij betrokken geraakt. Tijdens de zoektocht naar lokale meisjes met de potentie om model te worden was ik met Lisa in contact gekomen. Lang donker haar, een prachtig lijf, donkere ogen en de glamoureuze uitstraling en houding van een prinses uit het Midden-Oosten. Ze liep regelmatig de geweldigste shows op de Amsterdam Fashion Week, en we konden het direct heel goed met elkaar vinden. Als er een feestje was, dan waren wij erbij. Glitter en glamour. Korte rokjes, hoge hakken. Tegelijk probeerde ik me serieus te profileren als vertegenwoordiger van een opkomend topmodelagentschap. Onze nachtelijke pannenkoeken met suikerstroop in het brugrestaurant bij Schiphol waren legendarisch. Die aten we als persoonlijke afterparty na elk fashionfuijfe waarop we de hele avond onze buik hadden ingehouden. Het zijn die pannenkoeken geweest die onze band voor eeuwig hebben verankerd.

Scouting ging veelal via Hyves. Er waren ook moeders die hun 'mooie' dochter via e-mail naar mij doorstuurden, en hen moest ik veelal teleurstellen. Zelfs voor Digros niet geschikt. Het bakje 'casting' liep over, maar het bakje 'fashion' had meer mijn voorkeur.

Op een gegeven moment ging het ineens hard. Via Hyves werd ik benaderd door een piepjong maar prachtig meisje. 'Mooie naam heb jij!' 'Ja, jij ook, wil je model worden?' Ze heette Bregje en was veertien jaar. Een topmodel in de dop. Samen met haar ouders nodigde ik haar uit voor een testshoot bij een fotograaf die ik kende van de Fashion Week. Hij regelde een visagist, en de foto's waren prachtig. Toen al, direct. Engelengezichtje, lang en slank, blond haar, blauwe ogen. De vaste klanten brachten inkomsten, maar dit bracht me inspiratie, energie en het besef dat dit werk een wereld

voor me opende die ik voorheen nog niet kende. Heerlijk, ik was er goed in en begon het spelletje door te krijgen.

Langzaam een carrière opbouwen, vertrouwen kweken, meisjes ervaringen op laten doen, een mooi portfolio samenstellen. Eerst zaaien en jaren later oogsten. Het internationaal zaaien begon toen ook. Een mijlpaal was toen dit eerste echte fashionmodel onder mijn hoede op Models.com werd geplaatst, destijds het belangrijkste internationale onlineplatform voor modellenbureaus en fashionmodellen. Na Bregje volgden er meer; ik had oog voor wat de markt wilde, en terwijl ik eerst vooral bezig was geweest om in Nederland modellen direct aan het werk te krijgen, verschoof dat later naar het ‘produceren’ van fashionmodellen en deze onder commissie krijgen bij buitenlandse agentschappen. Het werd meer *model management* en minder modellenbureau. John hield het vanaf toen bij zijn rond-en-blond-kaartenbakje en ging niet mee in het internationale avontuur.

Wel had hij me goed wegwijs gemaakt in marketing en omgang met de pers, en zo kwam het dat ik zelf ook zeer regelmatig in gerenommeerde tijdschriften kwam te staan. Niet als model, maar als serieuze businessbabe. *Fake it till you make it*. Natuurlijk was ik ambitieus, maar ik was vooral onder de indruk van de wereld die voor mij openging. Ik deed heel stoer, maar zo ontzettend zeker was ik niet van mijn zaak. Ik genoot van het avontuur en kon niet geloven dat mensen in mij geloofden. Ik was heel onzeker en hard voor mezelf, maar dat was onzichtbaar voor de buitenwereld.

De eerste Nederlandse serie van *Dragons’ Den* draaide destijds op televisie, gepresenteerd door Jort Kelder. Eerder had ik al een tv-programma met hem gedaan, en er werd zelfs gefluisterd dat we verkering hadden. Mijn pitch in het programma, te zien voor heel Nederland, was succesvol, en ik wist een investering van een halve ton los te peuten. Niks is wat het lijkt, zeker op tv, want ik heb er geen stuiver van

gezien. Het kon me niet deren, ik had mijn boost in zelfvertrouwen wel gehad.

De modellen werden professionals, de klanten werden goede vaste klanten die vaker voor hetzelfde model terugkwamen, andere agenten gingen steeds meer meekijken waar ik de mooiste meisjes vandaan haalde, en de internationale agentschappen boden me contracten voor exclusiviteit aan. De commissies liepen goed, wat het mooiste aspect was van mijn werk als 'moeder-agent'.

Model Bregje van Hyves was inmiddels zestien en viel op; ze was destijds één van de topmeisjes van Nederland. Ongekend mooi. Door haar leerde ik de keerzijde van het vak kennen. Ze werd weggekaapt door een andere agent uit Amsterdam, die het spelletje net iets beter doorhad dan ik op deze jonge leeftijd. Natuurlijk liet ik me niet zomaar kennen, en ik heb nog wel wat commissie voor haar gekregen, maar het topmeisje was ik kwijt.

De lol in het spelletje ook een beetje. Inmiddels had ik zo'n twintig fashionmodellen en tweehonderd castingmodellen in mijn kaartenbakje, en ik had tevens een mooi groepje vaste klanten, dus stoppen was niet direct een optie. Het kabbelde prima voort, het plaatje klopte, ik ontleende er mijn identiteit aan. Ik was mijn jeugd en mijn onzekere basisschooltijd ver ontstegen. En een sterke zakenvrouw geworden.

Ongeveer tien jaar geleden heb ik mijn laatste meisje begeleid in haar carrière als model. Een prachtige tiener die mij direct opviel tijdens een lokale missverkiezing, ondanks de foute make-up en geblondeerde strepen in haar haar. Samen met haar ben ik twee weken naar New York geweest voor castings en shows tijdens de Fashion Week aldaar. Dat was 2010 en mijn laatste keer in New York City. Model Bregje van Hyves kwam ik er weer tegen. Ze was een ster geworden en stond onder contract bij Victoria's Secret.